

Fördjupning över Romarbrevet

Av Micael Nilsson, Pastor i Tabernaklet i Göteborg (med tillåtelse)

Brevöppningar

Den här terminen har vi öppnat brev tillsammans. Skälet till det är förstås att vi studera Apg i höst. Och breven skrivs ju under den tid som Apg återger. Breven gör liksom berättelsen tredimensionell. I Apg får vi veta vad som hände. I breven får vi veta vad människor tänkte och kände. I Apg får vi veta att det grundades en församling i Korinth. Genom breven öppnas dörren upp till denna gemenskap och vi får se in i kyrkans inre liv, både i dess bekymmer och glädjeämnen. I Apg får vi veta att Paulus undervisade i synagogor och hem. Genom breven får vi veta vad han undervisade om. I Apg får vi veta att Paulus tog sig an Timotheos och hjälpte honom att växa. Genom breven får vi samma hjälp. Den första studiekvällen den här terminen läste vi om och ur första Thessalonikerbrevet, eftersom den kanske var det första brev Paulus skrev. Den andra kvällen öppnade vi upp Efesierbrevet. Ikväll ska vi ta oss an Romarbrevet. Det är ett stort och oerhört omfattande verk där Paulus lägger ut grunderna i sin teologi. För att hinna det får vi gå lite annorlunda till väga. Vi ska följa några snitslade spår genom brevet, några huvudteman. Men låt mig först få tänka tillsammans med dig lite omkring detta att en så stor och viktig del av det vi kallar för Guds ord består av brev.

Nya Testamentet innehåller 27 böcker. Av dessa 27 böcker är inte mindre än 21 brev! Nya Testamentet skiljer sig från de flesta andra religioners heliga skrifter också på detta sätt. Det kristna budskapet har i stor utsträckning presenterats genom brev. Brev till församlingar och brev till enskilda personer. Så har Guds ord adresserats till människor av kött och blod, som levde sina liv på den här jorden, liksom vi. Ibland skrevs ett brev för att förklara någon lära. Ibland skrevs ett brev för att något behövde rättas till. Ibland skrevs ett brev för att uppmuntra en förföljd församling att inte ge upp. När vi sätter oss ner och läser dessa brev, för att förstå vem som en gång skrev dem, till vilka de skrevs, och av vilken orsak

kommer vi att upptäcka att dessa brev fortfarande är på väg mot nya mottagare - av kött och blod. Nämligen till oss. Man kan ju tänka på den där praktiska funktionen i våra mailprogram "vidarebefordra". Ibland får jag ett mail som berör hela församlingsledningen, eller någon i mitt team. Då trycker jag på "vidarebefordra" och budskapet går till vidare nya adressater. Så är det också med breven i Bibeln. De adresserades först till kyrkor i städer som Korinth, Thessalonike eller Rom. Men de har också vidarebefodrats från generation till generation och från land till land, så att det som en gång var Guds ord till en liten kyrka i antikens Turkiet också blir Guds ord till en liten kyrka i staden Borås år 2015.

Så innan vi nu zoomar in ett enda av dessa brev, tänk på hur fantastiskt detta ändå är: Av Nya Testamentets 27 böcker är 21 brev. Gud sände inte bara ner lagtavlor från himlen. Hans bok är inte bara en dogmatikbok (lärobok). Han lät Bibelns författare skriva brev till enskilda människor, och till enskilda församlingar. Brev som tar upp många djupa, och många praktiska frågor. Brev som följer upp frågan hur den kristna tron fått gestalta sig i våra liv. Alla dessa brev har ett samlat budskap: Tron på Jesus kan få, ja måste få, konsekvenser på livets alla områden. I dag har vi tillgång till dessa brev. Det brev som Paulus en gång skrev till en församling i Mindre Asien (Turkiet) det första århundradet vidarebefodras av den helige Ande. Paulus 59 brev till Efesus blir plötsligt Paulus brev till mig, och till den gemenskap jag kallar "min församling". Det är bibelläsningens stora under: Paulus brev till kyrkan i Rom blir nu Guds ord till oss!

Romarbrevet

Så nu till Romarbrevet. Någon gång vintern år 57-58 satt Paulus i staden Korinth, i slutet av sin tredje missionsresa. Han ska snart fara vidare mot Jerusalem, när en av hans medarbetare, en kvinna vid namn Foibe planerar en resa till Rom. Han skriver om henne i Rom 16:1: "Jag vill lägga

ett gott ord för vår syster Foibe, som tjänar församlingen i Kenchreai." (Kenchreai är en förstad till Korinth.) Paulus har en längtan i sitt liv efter att få möta de kristna i Rom, 1:10-13: "Jag ber att jag äntligen skall få möjlighet att resa till er, om det är Guds vilja. Ty jag längtar efter att få träffa er och dela med mig av Andens gåvor för att ni skall bli stärkta, eller snarare: för att vi tillsammans skall få tröst genom vår gemensamma tro, er och min. Jag vill att ni skall veta, bröder, att jag ofta – fast det hittills alltid kommit något i vägen – har tänkt besöka er för att kunna skörda någon frukt bland er liksom bland alla andra hedningar." I slutet av sitt brev till Rom låter Paulus oss få veta ännu mer om sina planer, 15:23-24: "Men nu har jag inte längre några uppgifter i den här delen av världen, och jag har i årtal längtat efter att få besöka er när jag far till Spanien. Jag hoppas att jag träffar er under den resan och att ni hjälper mig vidare på min väg, sedan jag väl, en alltför kort tid, har fått vara tillsammans med er." Paulus var ständigt på väg framåt. Han har planer på att komma till Rom, för att sedan fara vidare mot Spanien. Det fick aldrig stanna av. Evangeliet måste vidare. Och du vet ju hur det gick. Paulus kom till Rom, fast kanske inte som han tänkt, utan i bojor. Vi tror att han blev släppt fri en tid, och kanske kom han till Spanien, även om vi inte får följa med så långt, innan han dör som martyr genom halshuggning under Neros förföljelse mot de kristna, kanske år 64. Hur som helst. När Foibe far mot Rom gör hon det med ett av de viktigaste brev som någonsin skrivits.

Varför?

Varför skrev Paulus detta brev om han nu ändå tänkte komma dit personligen snart? Först skrevs detta innan Gud hade lovat Paulus att han skulle få komma till Rom, Apg 23:11. Ja, Paulus är faktiskt inte övertygad om att han kommer att komma levande från Jerusalem enligt Rom 15:30-31: "För vår herre Jesu Kristi skull och för den kärleks skull som Anden ger uppmanar jag er, bröder, att bistå mig i min kamp genom att be

till Gud för mig, så att han räddar mig från dem i Judeen som vägrar att tro och så att den hjälp jag har med mig till Jerusalem blir väl mottagen av de heliga.” Kanske tänker han att om han nu skriver ner sin grundläggande teologi, där han redogör för grunden i den kristna tron, så kan de troende i Rom åtminstone få del av hans undervisning i skriven form. Och för detta måste generationer efter generationer av kristna vara evigt tacksamma, för på det sättet fick också vi ta del av denna undervisning.

Vem grundade kyrkan i Rom?

På den frågan har vi inte svaret. Det var ju inte Paulus i alla fall. Men i Apg 2:10 får vi veta att bland dem som fanns på plats på pingstdagen när den helige Ande föll över de troende i Jerusalem så fanns det också judar från Rom. Kanske kom några av dem till tro och spred 60 den kristna tron i huvudstaden. När Romarbrevet skrevs fanns kanske så många som 30 000 kristna i Rom.

Bakgrund

Kyrkan i Rom bestod av både judar och hedningar. Kanske spreds den först bland den judiska komuniteten, men snart blev antalet omvända hedningar större än antalet omvända judar. De flesta namn som finns i brevets avslutning är till största del grekiska och romerska namn. Men här finns också en hälsning till Prisca och Aquila, 16:3, som ju är judar. Alltså får man anta att här fanns en inneboende spänning bland de troende i Rom, som överallt annars, som hotade kyrkans enhet. Hur skulle judar och hedningar förhålla sig till varandra? Detta blir en av brevets huvudfråga, och Paulus ägnar tre hela kapitel, kap 9-11, för att tala om detta och för att beröra judarnas och Israels speciella ställning i historien, och kanske också i framtiden. Men han ägnar också mycket tid åt att tala om kyrkans nya enhet, om det gemensamma, om att judar och hedningar är kallade till en

och samma gemenskap, t.ex. i Rom 10:11-13: ”Skriften säger ju: Ingen som tror på honom skall stå där med skam. Det är ingen skillnad på jude och grek; alla har samme herre, och han ger av sin rikedom åt alla som åkallar honom. Ty var och en som åkallar Herrens namn skall bli räddad.”

För att verkligen gå till grunden med detta vill Paulus reda ut vad lagen är; lagen i GT, d.v.s. uppenbarelsen av Guds vilja. Här fanns först en massa konkreta frågor i kyrkan i Rom. Måste inte hedningarna bli judar först för att kunna bli kristna sedan? Måste de inte följa hela lagen, och som tecken på det också låta omskära sig? Alla dessa frågor behövde få ett svar, för enhetens skull. Därför blir Romarbrevet det brev där Paulus tydligast bland alla brev reder ut frågan på vilken grund du kan veta att du är frälst. Och här kommer frågan nära. Den skulle kunna formuleras så här, och då ställs den verkligen inte bara av teologer: - Duger jag? Eller: Hur ska jag veta att min tro räcker? Hur kan jag vara viss om att jag kommer till Himlen när jag dör? På vilka grunder kan jag kalla mig för kristen? Låt oss ta med oss dessa frågor in i mötet med bibeltexten nu. Vi tar det steg för steg. Vi ska inte dyka ner i varje vers eller detalj, utan snarare följa ”tankegången” framåt genom brevet.

Tankegången genom brevet

Vi börjar från början, med kapitel 1 Vers 1-17 är en brevöppning där Paulus presenterar sig och förklarar varför han skriver detta brev. Brevöppningen är underbar, 1:1-4: ”Från Paulus, Kristi Jesu tjänare, kallad till apostel, avdelad för att förkunna Guds evangelium, som Gud har utlovat genom sina profeter i de heliga skrifterna, evangeliet om hans son, som till sin mänskliga härkomst var av Davids ätt och genom sin andes helighet blev insatt som Guds son i makt och välde vid sin uppståndelse från de döda: Jesus Kristus, vår herre.”

Paulus presenterar sig själv för att förklara med vilket mandat han skriver. Han skriver som, 1:1: "Kristi Jesu tjänare, kallad till apostel, avdelad för att förkunna Guds evangelium..." Men genast ställer han sig bakom Jesus. Paulus namn nämns här bara en gång. Jesu namn återkommer två gånger. Och genast, genast, blir brevet till en lovsång som handlar om vem Jesus är. Och genast anger Paulus tonen. Detta ska komma att handla om Jesus. Jag ser hans namn överallt i detta brev. Det är som om Paulus älskar att uttala det. Namnet Jesus återfinns inte mindre än 35 gånger i Romarbrevet. Det ger trovärdighet. Jag blir alltid lite misstänksam för att inte säga sorgsen när jag hör en predikant säga ordet "jag" alltför många gånger. För den kristna tron handlar om Jesus. 61 Dessutom är Paulus evangelium inte alls hans eget. Detta är vad Gud har lovat genom de gamla skrifterna. Det finns 57 direkta citat från Gamla Testamentet i Romarbrevet, samt många hänvisningar utöver det.

I denna inledning presenterar alltså Paulus sig själv och sitt ärende. Han berättar att han länge längtat efter att få komma till Rom. I väntan på möjligheten skickar han nu ett brev. Han har tackat Gud för kyrkan i Rom, och han ber ständigt för den. Paulus kärlek till kyrkan och Guds fantastiska tanke sin kyrka på jorden den blir liksom blir liksom det bläck han nu stoppar pennan i för att skriva detta brev.

Och redan här kommer vi fram till några av brevets viktigaste ord, Rom 1:16-17: "Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft som räddar var och en som tror, juden främst men också greken. I evangeliet uppenbaras nämligen en rättfärdighet från Gud, genom tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva genom tron." Rom 1:17 är verkligen en vers med historisk dignitet. Dessa ord har varit med om att forma den mänskliga historien, mer än en gång. Framför allt tänker jag förstås på...? Just, det. Jag tänker på hur Luthers möte med just dessa ord blev den tändande gnistan för reformationen på 1500-talet. Men vi

lämnar Luther här, bara för en stund, för att komma tillbaka till honom lite längre fram. Här konstaterar vi bara att Paulus redan i den 17e versen ger en sammanfattning, av hela Romarbrevet, nerkokat till det allra, allra viktigaste; "I evangeliet uppenbaras nämligen en rättfärdighet från Gud, genom tro till tro, som det står skrivet: Den rättfärdige skall leva genom tron." Den svåra formuleringen "från tro till tro" betyder kanske helt enkelt "det handlar om tro, från början till slut."

När Paulus liksom trätt in i rummet, presenterat sig själv och fått romarnas uppmärksamhet börjar han som en god läkare med att ställa diagnosen. I den första delen ställer Paulus nämligen en diagnos på mänsklighetens stora gemensamma problem. Människan är sjuk. Det här är hennes problem. Först 1:18-31, som är en tung genomgång av allt elände i världen. Det stycket är en genomlysning av hedningarnas situation. För även om de inte hade fått Guds ord uppenbarat för sig genom lagen eller profeterna så fanns det - och finns det - en uppenbarelse i själva skapelsen och i livet i sig som pekar på Gud. Lyssna till 1:20: "... alltsedan världens skapelse har hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomlighet kunnat uppfattas i hans verk och varit synliga. Därför finns det inget försvar för dem..." Nej, vi kan inte förstå allt Gud är och vill genom att lukta på blommorna, men vi borde åtminstone förstå att Gud finns. Ps 14:1 "Dåarna tänker: 'Det finns ingen Gud.'" Bibeln menar att detta är dårskap. Att ägna sitt liv åt att studera skapelsen och samtidigt förneka Skaparen är kortslutning i logiken, och till slut en slags dårskap.

Men Paulus fortsätter. Vi kan inte ersätta tron med icke-tro. Vårt inre vacuum blir för stort. Därför ersätts Gud med avgudar, av religiös art eller kanske i form av pengar, sex eller makt. Och när vi väl gjort det valet, d.v.s. när vi sagt upp bekantskapen med Gud så kommer vi också sakna Guds kraft. Vi har trätt ut på ett "slippery slope", d.v.s. ut på ett alltmer lutande plan, och den vägen bär mot förtvivlan, 1:28-29: "Eftersom de föraktade

kunskapen om Gud lät han dem hemfalla åt föraktliga tänkesätt så att de gjorde det som inte får göras, uppfyllda av allt slags orättfärdighet, elakhet, själviskhet och ondska, fulla av avund, blodtörst, stridslystnad, svek och illvilja.”

Vår tids ateister drar liknande slutsatser: – Blir vi bara av med Gud så blir vi av med problemen. Nej, svarar Paulus. Utan Gud blir du av med lösningen. Utan Gud saknar du motståndskraft mot både den ondska du möter utifrån och den som kommer inifrån. Kommunismens dröm om det ateistiska samhället blev t.ex. allt annat än ett rättvisans paradys, den saken är klar.

I kap 2:1-3:20 vänder sig nu Paulus sakta men tydligt till judarna, 2:1: ”Därför finns det inget försvar för dig som dömer, vem du än är. Ty med din dom över andra dömer du dig själv, eftersom du handlar likadant som den du dömer.” Tanken är klar och tydlig: Om du dömer någon som gör detsamma som du så dömer du också dig själv. Det hjälper inte med att säga: - Vi är judar, vi har Guds ord, vi är ett utvalt folk, om man ändå syndar på samma sätt som dessa hedningar. Etnisk härkomst eller titlar ger inget företräde. Och Paulus lägger till, 2:11: ”Gud gör inte skillnad på människor.”

En del har lagen, men bryter mot dem ändå, fortsätter han. Så finns det de som inte har den, men de följer sitt samvete och lever närmare Guds vilja än den som har en skriven lag. Har du inte funderat över det någon gång? Varför finns det kristna som har Gud ord och som lyssnat till tusen predikningar, men som ändå är elaka? Ekar inte Paulus ord i varje sådan upplevelse, 2:23-24: ”Du är stolt över lagen men vanärar Gud genom att överträda den, ty som det står skrivet: För er skull smädas Guds namn bland hedningarna.” Och så finns det människor som aldrig sätter sina fötter i en kyrka, men som ändå är goda, empatiska och varma. En skrift är till ingen nytta om den inte också levs ut, menar Paulus.

Men varför skulle det då finnas ett judiskt folk, ett utvalt folk? Paulus förklarar i 3:2: ”Först och främst: Guds ord anförtroddes åt dem.” Gud har haft, och har fortfarande en plan för det judiska folket. Gud gav dem sitt ord, och Gud lät det folket förbereda Messias ankomst. Men att veta vad Gud vill är inte detsamma som att klara av att leva så, eller ens att vi vill leva så. Och nu säger Paulus något riktigt svårt, men också viktigt, Rom 3:19-20: ”Vi vet att lagens ord riktas till dem som äger lagen för att varje mun skall tystas och hela världen underkastas Guds dom. Ty genom laggärningar blir ingen människa rättfärdig inför honom. Lagen kan bara ge insikt om synd.”

Lyssna: Det här är Paulus resonemang. Gud har berättat för oss vad han vill, och vad vi är skapade till genom att ge oss sitt ord. Men när vi gick bort från Gud gick vi bort från Guds vilja och egentligen också från oss själva. Vi förlorade både viljan och kraften att leva Guds liv. En bibeltext kartlägger detta, nämligen Gal 5:19-21: ”Vad köttet ger är lätt att se: otukt, orenhet, liderlighet, avgudereri, trolldom, fiendskap, strider, ofördragsamhet, vrede, intriger, splittringar, kätterier, maktkamp, dryckenskap, utsävningar och annat av samma slag. Än en gång varnar jag er: de som gör sig skyldiga till sådant skall inte få del i Guds rike.”

Kom nu ihåg Paulus ord; ”Lagen kan bara ge insikt om synd.” D.v.s. om vi kunde följa allt Gud ville så skulle vi vara fullkomliga och då skulle vi kunna rädda oss själva. Men det kan vi inte. Alltså påminner Guds lag oss om att vi INTE kan rädda oss själva, och att vi behöver en Frälsare. Låt oss säga att någon lade upp höjdhoppsribban på 2.50. Då skulle du veta vad som skulle krävas för att du skulle slå världsrekord. Men du kan det inte. Så är det med Guds lag. Den visar vad Gud vill. Men vi klarar inte av följa den, och därför kan vi inte räddas oss själva. Ribban ligger nämligen inte bara på 2.50. Den ligger på 2 mil och 5 km. Du skulle behöva kunna flyga för att ta dig över.

Lagen är fortfarande viktig eftersom det är viktigt att veta hur saker och ting borde vara. Guds lagar om att inte döda, inte stjäla, inte begå äktenskapsbrott o.s.v. är goda lagar att orientera sig emot. Men eftersom vi inte klarar av att leva efter allt kan vi inte rädda oss själva. Lagen säger något om Gud: Gud är god. Och lagen säger något om mig: Jag är inte alltid god. Jag har syndat. Jag behöver nåd och förlåtelse, ofta, ofta. Jag behöver en Frälsare. Kort sagt: Vi fick Guds lag för att vi skulle förstå att vi behövde Jesus. Paulus fördjupar detta resonemang ytterligare i Rom 7 där han visar hur djupt vi fallit och hur hjälplösa vi är utan Gud. T.o.m. när vi vet vad vi borde göra och hur vi borde leva och t.o.m. vill det så saknar vi kraft att göra det. Detta är en viktig insikt. Paulus låter oss möta vår egen hjälplöshet, uttryckt i orden, 3:11-12: "...ingen som förstår, ingen som söker Gud. Alla har vikit av, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, ingen enda." Så långt har vi kommit nu. Mänskligheten är sjuk. Det här är problemet. Gud har uppenbarat sig för hedningarna, genom skapelsen, men de har valt att vända Gud ryggen. Gud har uppenbarat sig för judarna genom lagen, men det har vare sig velat eller kunnat följa den. Till slut står vi där, judar eller hedningar, med samma stora behov av hjälp. Nu ska vi snart se på vad Jesus har med allt detta att göra.

Vi har letat oss fram till slutet av en återvändsgränd. Vi kan inte rädda oss själva. Paulus skrev, 3:11-12: "...ingen som förstår, ingen som söker Gud. Alla har vikit av, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, ingen enda." Det är tungt detta, men Paulus var helt enkelt tvungna att ta oss dit. Om vi ska försöka rädda oss själva får vi aldrig vare sig visshet eller frid. Vi var helt enkelt tvungna att se hur hjälplösa vi är för att ta bli beredda att emot Guds hjälp. Och nu kommer den, i denna fantastiska vändning, Rom 3:21-26: "Men nu har Gud uppenbarat en rättfärdighet som inte beror av lagen men som lagen och profeterna har vittnat om – en rättfärdighet från Gud genom tron på Jesus Kristus, för alla dem som tror. Här görs ingen åtskillnad. Alla har syndat och gått miste om härligheten

från Gud, och utan att ha förtjänat det blir de rättfärdiga av hans nåd, eftersom han har friköpt dem genom Kristus Jesus. Gud har låtit hans blod bli ett försoningsoffer för dem som tror. Så ville han visa sin rättfärdighet, eftersom han förut hade lämnat synderna ostraffade, under uppskovets tid. I vår egen tid ville han visa sin rättfärdighet: att han är rättfärdig och gör den rättfärdig som tror på Jesus."

Nu kommer vi tillbaka till Rom 1:17, och till Martin Luther. Det här är historien: Martin Luther längtade efter Gud. Som ung blev han munk i ett augustinerkloster. Han vigdes till präst och började leva ett mycket asketiskt liv med fastor, ibland tre dagar i sträck. Han levde i försakelser och praktiserade olika andliga övningar, vakade, bad och biktade, ofta dagligen. Allt för att få frid med Gud. Men han fick ingen frid med Gud, hur han än kämpade. Till slut började han istället tvivla på sin frälsning. Han kunde inte klara av att älska Gud, så istället började han att hata Gud, som ju bara ställde en massa omöjliga krav på honom. Då fick han ett råd av sin själasörjare, Johann von Staupitz, som sa till honom att hans utkorelse fanns i Kristi sår och som rådde honom att fördjupa sig i Bibeln. Så Luther satte igång med att studera Bibeln, och fick så småningom också börja föreläsa över Psaltaren och Romarbrevet.

En dag satt han inför Rom 1:17. Han hade ingen frid. Han trodde bara att Gud var arg på honom. Han hade gjort allt som kyrkans ledare sagt. Men han hade fortfarande inte kommit till ro. Och plötsligt så "exploderar" en bibelvers inför hans ögon. Plötsligt ser han vad Rom 1:17 handlar om. Han ser att rättfärdighet är inte något vi själva kan åstadkomma. Jesus levde helt rättfärdigt. Denna rättfärdighet blir tillräknad dig och mig, när vi lever i tro på honom. Vi blir gjorda rättfärdiga för Jesu skull. Detta sker av nåd och är inget vi kan förtjäna.

Jag låter honom berätta själv: "Jag var gripen av en längtan att förstå Paulus' brev till romarna och intet hindrade mig utom uttrycket "Guds

rättfärdighet, vilket jag hade lärt mig... förstå som den rättfärdighet genom vilken Gud är rättfärdig och rättvist straffar de orättfärdiga. Min belägenhet var denna: fastän jag var en god munk, stod jag inför Gud som en syndare med dåligt samvete och jag trodde inte alls på att mina förtjänster kunde blidka honom. Därför älskade jag inte en rättvis och vred Gud, utan snarare hatade jag och vände mig emot honom. Men jag fortsatte envist med att grubbla på detta uttryck och närde en brinnande önskan att få veta vad han menade. Natt och dag grubblade jag tills jag fann sambandet mellan Guds rättfärdighet och uttrycket "den rättfärdige skall leva av tro". Då förstod jag att Guds rättfärdighet är den rättfärdighet genom vilken Gud av nåd och ren barmhärtighet rättfärdiggör oss genom tron...Efter detta kände jag mig vara född på nytt och att ha vandrat genom öppna dörrar in i paradiset. Hela Skriften fick en ny mening... och medan "Guds rättfärdighet" tidigare hade fyllt mig med hat, så ingav mig nu detta underbara ord och kärlek. Detta ställe hos Paulus blev för mig paradisetets port... Om du har en verklig tro på att Kristus är din Frälsare, så har du i samma stund också en nådig Gud, ty tron för dig in i och öppnar Guds hjärta för dig, så att du ser idel nåd och överflödande kärlek. Detta är att skåda Gud på rätt sätt, nämligen i tron som ser hans fadershjärta, där det inte finns någon vrede eller onåd. Den som ser Gud såsom vred, ser honom inte på rätt sätt, utan endast som en förlåt, som en mörk sky, som dragits för hans ansikte."

Detta är en fantastisk upptäckt. Om frälsningen är någonting du ska lyckas med och själv åstadkomma genom att följa alla buden, vara god, osjälvisk och fullkomlig så är det redan på förhand kört. Vi kan inte leva en enda dag utan att handla, tänka, eller känna sådant som är synd. Så om frälsningen är något du ska lyckas med, så hur ska du då någonsin få frid i ditt sinne; när ska du veta bortom allt tvivel att du gjort nod och att du duger, för tid och evighet?

Detta är Guds lösning på ditt största problem. Detta är skillnaden på ett liv i livslång stress inför domens dag. Och detta är skillnaden mellan kristen tro och religion: Du kan inte rädda dig själv. Du är en del av en mänsklighet som gått bort från Gud och som inte längre finner tillbaka. Därför kom Gud till dig, i ett litet barn, övernaturligt avlad genom den helige Ande närvaro i en ung kvinnas liv. Gud gick in under våra villkor och levde våra liv. Jesus var den ende av oss som var utan synd. Han var som vi, men också så mycket mer än vi. Han prövades i allt men föll inte en enda gång. I Rom 6:23 skriver Paulus att syndens lön är döden. D.v.s. Gud är livet, och när vi bryter med livet dör vi. Och ingen av oss kommer ifrån detta. Vi kommer alla att dö en dag, som en del av det människosläkte som gått bort från livets Gud. Syndens lön är döden. Jesus dog. Men varför dog han? Han hade aldrig syndat? Han är den ende av oss som inte behövt dö. Men han dör? Varför? Vi står nedanför hans kors och ser honom dö en brottslings död. Hur kommer det sig? Paulus svarar i en av Bibelns mest vidunderliga texter, Rom 5:8: "Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare."

Och han fortsätter att berätta om konsekvenserna av Jesu död på korset med dessa ord, Rom 5:9-10: "Då vi nu har gjorts rättfärdiga genom hans blod skall vi av honom så mycket säkrare bli räddade från vreden. Ty om vi var Guds fiender och blev försonade med honom genom hans sons död, då skall vi, när vi nu är försonade, så mycket säkrare bli räddade genom hans sons liv." Varför dör han som inte behövde dö? Han dör för oss. Vi kunde inte göra oss själva rättfärdiga, men vi blev gjorda rättfärdiga. Rättfärdigheten är en gåva från Gud till den som tror på Kristus. Detta skapar en ny säkerhet, en orubblig trygghet i våra liv. Vi ska bli räddade undan vreden. Vi lever inte i en from eller tom förhoppning. Vi hoppas inte bara på det bästa. Vi vet redan nu att vi är räddade för evigheten. Om det skulle bygga på hur väl vi lyckats eller inte så skulle vi aldrig någonsin kunna vara vissa. Men nu är Romarbrevets, och trons viktigaste namn

Jesus, för han har lyckats. Vi är räddade inte p.g.a. vad vi gjort, utan p.g.a. vad han gjort. Och den gastkramande krampen släpper sitt tag om våra liv. Jesus räcker. Han är mer än nog. Vi var Guds fiender, men blev försonade. Det står i förfluten form, för det är redan gjort. Det gjordes på korset och proklamerades i den korsfästes utrop: - Det är fullbordat!

Och egentligen är allt annat konsekvenser av detta. Eftersom vi alla, vare sig vi är judar eller hedningar varit lika hopplöst förlorade utan Gud och nu har blivit räddade genom samme Jesus så kan Paulus skriva i Rom 10:12: "Det är ingen skillnad på jude och grek; alla har samme herre, och han ger av sin rikedom åt alla som åkallar honom." Jo, Gud har haft sin plan med det judiska folket, och jag tror att han fortfarande har det. Åtminstone kan jag inte läsa dessa ord utan att dra den slutsatsen, Rom 11:25-27: "Bröder, för att ni inte skall förlita er på ert eget förstånd vill jag att ni skall känna till denna hemlighet. En del av israeliterna är förstockade och skall förbli det tills hedningarna i fullt antal har nått målet. Men då skall hela Israel bli räddat, som det står skrivet: Från Sion skall befriaren komma och ta bort all synd från Jakob. Och detta mitt förbund med dem betyder att jag lyfter av dem deras synder." Men eftersom vi alla, oavsett vilket folk vi kommer från, tror på och följer en och samme Jesus, får det inte uppstå splittring i Guds kyrka. Gud ville inte ha ett judiskt, ett grekiskt och ett romerskt samfund. Nej, Paulus skriver, Rom 14:19: "Låt oss därför sträva efter det som gagnar friden och bygger upp gemenskapen."

Avslutningen av Romarbrevet handlar om konsekvenserna av tron på en Jesus som gett sitt liv för oss. Vi uppmanas i Rom 12:1-2: "Därför ber jag er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud. Det skall vara er andliga gudstjänst. Anpassa er inte efter denna världen, utan låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt." Här är logiken i dessa ord:

Det Jesus gjort FÖR OSS är gjort en gång för alla. Det Jesus vill göra I OS kräver vårt gensvar. När du ger ditt liv till Jesus, läser hans ord, lever i hans församling och i bönen så kommer, stegvis, det han redan gjort för dig att bli en verklighet i dig.

Romarbrevets centrala namn, omnämnt hela 35 gånger är namnet Jesus. Det han är och det han gjort har förändrat förutsättningarna för våra liv. Och inte bara för våra liv, utan för hela skapelsen. Med märkvärdiga ord som kittlar fantasin skriver Paulus om något som ännu hör hoppet och framtiden till, Rom 8:18-21: "Jag menar att våra lidanden i denna tid ingenting betyder mot den härlighet som skall uppenbaras och bli vår. Ty skapelsen väntar otåligt på att Guds söner skall uppenbaras. Allt skapat har lagts under tomhetens välde, inte av egen vilja utan på grund av honom som vållade det, men med hopp om att också skapelsen skall befrias ur sitt slaveri under förgängelsen och nå den frihet som Guds barn får när de förhärligas." Skapelsen lider skrev Paulus för 2000 år sedan. Skapelsen lider säger också vår tid forskare. Klimatet, djurvärlden, miljön... liksom suckar. Men Jesu död på korset ska leda fram till en befrielse för hela skapelsen. Jag vet inte vad det betyder, men jag ser verkligen fram mot den dag då jag ska förstå dessa verser.

Men redan nu är min relation till Gud upprättad. Jag faktum är att allt är så radikalt förändrat att jag nu t.o.m. redan kan gå på min begravning. För så beskriver Paulus dopet i Rom 6:3-5: "Vet ni då inte att alla vi som har döpts in i Kristus Jesus, också har blivit döpta in i hans död? Genom dopet har vi alltså dött och blivit begravda med honom för att också vi skall leva i ett nytt liv, så som Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty har vi blivit ett med honom genom att dö som han, skall vi också bli förenade med honom genom att uppstå som han." Det grundläggande och urkristna sättet att frambära sig är till att börja med att låta döpa sig. En annan konsekvens av detta att jag bär fram mig själv som

ett offer till Gud är att jag blir en del av hans församling. Lägg märke till att uppmaningen i 12:1-2 åtföljs av en undervisning om kyrkans gemenskap. Och det 13:e kapitlet handlar om hur vi är goda samhällsmedborgare och tar vårt ansvar i vår stad och vårt land. Alltså är också detta ett sätt att frambära sitt liv som ett offer till Gud. I det 15:e kapitlet fördjupar Paulus bilden av vår överlåtelse till honom genom vår överlåtelse till varandra med orden, 15:7: "Godta därför varandra, så som Kristus har godtagit er till Guds ära."

Det avslutande 16 kapitlet innehåller i huvudsak en massa namn som Paulus hälsar till. Varför var det viktigt för oss att få med alla dessa namn i vad vi kallar för Guds ord? Är det inte lite som med namnen längst bak i filmen som vi snabbspolar oss igenom? Nej, inte alls. Också dessa namn är en förkunnelse. Församlingen är nämligen inte bara en vacker idé. Den är också människor av kött och blod. Människor med fel och brister, och med gåvor och förtjänster, som heter saker och ting. Ja, det är till slut där det blir verklighet av vår överlåtelse, nämligen när vi möter varandra och delar livet med varandra i tron på Jesus. Och sist av allt, dessa vackra avslutningsord, Rom 16:25-27: "Honom som förmår styrka er, enligt mitt evangelium och förkunnelsen om Jesus Kristus – där en hemlighet avslöjas som från tidens början varit utsagd men nu har uppenbarats och på den evige Gudens befallning gjorts känd med hjälp av profetiska skrifter för att alla folk skall föras till lydnad i tron – honom, den Gud som ensam är vis, tillhör härligheten, genom Jesus Kristus, i evighet, amen." Brevet inleds och avslutas på samma sätt. Det inleds med Jesus. Det handlar om handlar om Jesus. Och det avslutas med Jesus.